

“Dat zal je berouwen” siste de slang woedend.

De volgende morgen wou Bagheera terug richting mensendorp te trekken. “Ik heb gezegd dat ik niet naar het dorp ga. Ik wil in de jungle wonen!” krijste Mowgli.

“Al goed”, zei Bagheera een beetje boos. “Als je in de jungle wil wonen, blijf er dan. We zullen wel zien of je het alleen redt!” Mowgli keerde zich kwaad om en verdween in het dichte struikgewas. Toen hij alleen was, ging hij op een rots zitten om na te denken. Plots hoorde hij een vrolijk zingende stem naderbij komen. Het was Baloo, de dikste en de luiste van heel het oerwoud. “Doebiedoebie, doebiedoebie! Ik dans de doebidoe...”

“Ga weg”, mompelde Mowgli terwijl hij de beer met zijn hand wegduwde. “Wat spijtig!”, antwoordde Baloo. “Met die klappen zal je niet ver komen, jongen. Kom, ik zal je leren boksen. Beweeg je benen... Spring van de ene voet op de andere... En duw je vuisten zo naar voren... kijk maar naar mij!” Boos als Mowgli was, deed hij mee met het spel en sloeg zijn vuist tegen de enorme, dikke buik van de beer. “Heel goed!” gromde de beer voldaan. “Ik denk dat je een grote beer zal worden!” voorspelde Baloo. “Dat zou ik maar wat graag zijn!” riep Mowgli. “Maar Bagheera brengt me naar het mensendorp.”

“Maar in het dorp zal je wegwijnen. Geen sprake van! Jij blijft hier bij mij!” besloot Baloo. Die avond viel Mowgli snel in slaap. “Ik moet met je praten, Baloo”, zei Bagheera. “We moeten de jongen naar het dorp brengen.” “De jongen is graag bij mij en wil in de jungle blijven”, zei Baloo.

“En Shere Khan dan? Je weet dat hij de mensen haat, en dat hij vastbesloten is Mowgli te doden. Jij moet Mowgli naar het dorp brengen. Jij bent op het ogenblik de enige naar wie hij luistert”, zei Bagheera overtuigend.

De volgende morgen vertrokken Baloo en Mowgli. De arme Baloo wist niet hoe hij Mowgli moest vertellen waar ze naartoe gingen. En zoals te verwachten was, reageerde Mowgli heel boos, toen de beer het hem vertelde. “Je hebt me bedrogen, ik wil je niet meer zien!” riep Mowgli. De jongen zette het op een lopen en verdween in het dichte struikgewas. “Hij is weggelopen, Bagheera,” kwam Baloo bedroefd vertellen.

“Als Shere Khan hem ziet, is hij verloren.” Mowgli kwam aan bij de grens van de jungle. “Hé warbol,” riep een gier. “Jullie kunnen zoveel om mij lachen als je maar wil.

Het kan me niets schelen,” zei Mowgli heel triest.

“Niemand houdt van me!”

“Van ons ook niet. Maar we hebben allemaal vrienden nodig, en wij hebben een goed hart, nietwaar jongens?” zei de woordvoerder van de gierenbende. En de gieren, die medelijden met Mowgli hadden, zongen voor hem een mooi lied over vriendschap.

“Hoe ontroerend,” zei Shere Khan die het tafereel had gevolgd achter een struik.

“De tijger,” krijsten de gieren, terwijl ze hun vleugels uitsloegen.

